

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II A PENALĂ

DOSAR NR. 4796/2/2015 (2862/2015)

ÎNCHEIERE

Ședința din Camera de Consiliu din 13.10.2015

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE – B F V

JUDECĂTOR – A P M

GREFIER – T S

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Structura Centrală - reprezentat de procuror L E S .

Pe rol se află soluționarea contestației în anulare declarate de I 10 B S.R.L. împotriva deciziei penale nr. 862/A/08.06.2015 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 28726./3/2006.

La apelul nominal făcut în Camera de Consiliu a răspuns contestatoarea I 10 B S.R.L., prin apărător ales V M, cu împuternicire avocațială nr. 2339288, aflată la dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul că a fost atașat în integralitate dosarul de fond, după care:

Apărătorul ales al contestatoarei apreciază că, raportat la decizia Curții Constituționale nr. 542/2015 privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 491 alin. 1 C.p.p., în cauză se impune citarea tuturor părților din procesul în care a fost pronunțată decizia contestată.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că în cauză nu este necesară citarea tuturor părților, decizia Curții Constituționale nr. 542/2015 se referă la citarea părților din dosarul de contestație în anulare, care nu privește decât I 10 B S.R.L.

Curtea, deliberând, respinge ca nefondată cererea de citare a tuturor părților din dosarul nr. 28726./3/2006, având în vedere că etapa procesuală a admisibilității în principiu a contestației în anulare nu vizează toate părțile din dosarul de apel. Mai mult, reține că petenta nu a avut calitate de parte în dosarul nr. 28726./3/2006.

Apărătorul ales al contestatoarei formulează, în temeiul art. 475 C.p.p., o cerere derivată din faptul că petenta nu a fost parte în proces. În acest sens, arată că problema de drept vizează aspectul dacă o societate aflată într-o situație similară petentei i se poate aplica o măsură de drept penal, în condițiile în care nu a fost parte în procesul penal și nu a săvârșit nicio faptă prevăzută de legea penală.

Curtea pune în discuție solicitarea petentei de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu întrebare prealabilă.

Apărătorul ales al contestatoarei solicită instanței sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se lămuri poziția sa procesuală, raportat la faptul că nu a fost parte în dosarul de apel, însă dispozitivul hotărârii o vizează în mod direct

prin actele de executare silită întreprinse de organele statului. Astfel, apreciază că rezolvarea chestiunii prelabile are o înrâurire covârșitoare asupra admisibilității în principiu a contestației în anulare, prin raportare la dispozițiile art. 427 alin. 1 raportat la art. 428 alin. 1 C.p.p.

Curtea pune în vedere apărătorului petentei să precizeze cererea de sesizare, în sensul dacă vizează calitatea unei persoane de a formula contestație în anulare dacă nu a fost parte în dosar.

Apărătorul ales al contestatoarei arată că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție vizează aspectul detaliat în scris și susținut oral.

Reprezentantul Ministerului Public solicită instanței respingerea cererii de sesizare a sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciind că nu sunt îndeplinite dispozițiile art. 475 teza I C.p.p., contestația în anulare fiind o cale extraordinară de atac ce nu implică analiza pe fond a cauzei în faza admisibilității în principiu. Astfel învederează instanței că sesizarea Curții Supreme se poate dispune doar dacă completul de judecată este învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, nu și în calea extraordinară de atac a contestației în anulare. Apreciază că petenta solicită de fapt să se pronunțe Înalta Curte de Casație și Justiție asupra unui aspect ce ține exclusiv de fondul cauzei, astfel încât sesizarea poate fi făcută doar dacă se admite în principiu contestația în anulare și se desființează decizia atacată.

Apărătorul ales al contestatoarei arată că înțelege să susțină în continuare că de rezolvarea acestei chestiuni de drept ține admisibilitatea în principiu a contestației în anulare.

Reprezentantul Ministerului Public arată că înțelege să nu invoce dispozițiile art. 427 C.p.p., deci nu contestă calitatea de parte a contestatoarei.

Apărătorul ales al contestatoarei solicită instanței să ia act de poziția procesuală a reprezentantului Ministerului Public.

Curtea rămâne în pronunțare asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu întrebare prelabilă, formulată de contestatoare, prin avocat. De asemenea, în temeiul dispozițiilor art. 475 C.p.p., invocă, din oficiu, necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prelabilă, cu privire la dezlegarea unei chestiuni de drept referitoare la art. 427 alin. 1 C.p.p. raportat la art. 426 lit. a C.p.p., în sensul de a se lămuri dacă o persoană care nu a fost parte în procesul în care a fost pronunțată o hotărâre definitivă este în măsură să formuleze contestație în anulare, în condițiile în care interesele i-au fost afectate prin măsurile dispuse de instanță prin hotărârea definitivă. De asemenea, pune în discuție și o eventuală suspendare a judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prelabile pe aspectul învederat.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea acestei chestiuni de drept, precum și suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prelabile.

Apărătorul ales al contestatoarei formulează concluzii de admitere a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și a suspendării cauzei.

Rămâne în pronunțare asupra celor 3 aspecte puse în discuție, respectiv solicitarea petentei de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu întrebare prealabilă, sesizarea, din oficiu, a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă, precum și suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

În temeiul art. 391 alin. 1 Cod procedură penală,

DISPUNE:

În temeiul art. 391 alin. 1 Cod procedură penală, stabilește termen de pronunțare la data de 20.10.2015 asupra aspectelor privind solicitarea petentei de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu întrebare prealabilă, sesizarea, din oficiu, a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă, precum și suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Pronunțată în ședință publică, azi, 13.10.2015.

Președinte
B F V

Grefier
T S

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II A PENALĂ

DOSAR NR. 4796/2/2015 (2862/2015)

Î N C H E I E R E

Ședința din Camera de Consiliu din 20.10.2015

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE – B F V

JUDECĂTOR – A P M

GREFIER – T S

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Structura Centrală - reprezentat de procuror L E S.

Pe rol se află soluționarea contestației în anulare declarate de I 10 B S.R.L. împotriva deciziei penale nr. 862/A/08.06.2015 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 28726./3/2006.

Dezbaterile cu privire la solicitarea petentei de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu întrebare prealabilă, sesizarea, din oficiu, a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă, precum și suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile, precum și susținerile părților au avut loc în ședință publică de la 13.10.2015, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când instanța a rămas în pronunțare asupra soluției, în temeiul art. 391 alin. 1 Cod procedură penală.

C U R T E A,

Asupra contestației în anulare de față.

Prin cererea înregistrată la data de 31.07.2015 sub nr.4796/2/2015 contestatoarea I 10 B S.R.L. a formulat contestație în anulare împotriva Deciziei penale nr. 862A/08.06.2015 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 2872673/2006, prin care a solicitat ca în baza probelor care se vor administra, să fie pronunțată o hotărâre prin care să se dispună admiterea contestației, desființarea deciziei atacate și în rejudecarea apelului să fie pronunțată o hotărâre prin care să fie înlăturate în mod explicit orice dispoziții față de subscrișa luând în considerare faptul că nu a fost parte în această cauză penală și nu a avut nicio legătură cu faptele deduse judecării.

Aceasta arată că nu a fost parte în cauza penală mai sus menționată și nu a fost citată pe tot parcursul judecării, fiind în mod vădit incidente dispozițiile art. 353 și 426 lit. a) din Codul de procedură penală. Cu toate acestea, împotriva să s-au dispus și inițiat procedurile de executare silită astfel cum rezulta din documentele anexate la dosar.

În motivarea contestației în anulare contestatoarea I 10 B S.R.L. a formulat contestație în anulare în temeiul dispozițiilor art. 426 lit. a C.proc.pen, împotriva Deciziei penale nr. 862A/08.06.2015 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în dosarul nr. 28726./3/2006.

Contestația în anulare a fost introdusa în termenul prevăzut de art. 428 (1) C.proc.pen, termen care curge de la data la care societate a luat la cunoștința de hotărârea a cărei anulare o solicită. Fata de dispozițiile textului art. 428 (1) C.proc. pen, societatea justifică pe deplin legitimitatea procesuala, având în vedere ca „executarea” este îndreptată împotriva societății I 10 B S.R.L.. Ori, textul mai sus citat conferă legitimitatea procesuala de a introduce contestația în anulare „persoanei împotriva căreia se face executarea ” în termen de 10 zile de la data la care aceasta persoana a luat la cunoștința de hotărârea a cărei anulare se cere.

Motivul pe care se sprijină contestația în anulare este cel prevăzut de art. 426 lit. a Cod Pr. Pen - judecata în apel a avut loc fara citarea legala a unei parti [...].

Societatea contestatoare suportă măsura sechestrării bunurilor sale ca o măsură asiguratorie raportată la măsura de siguranță cu caracter penal a confiscării speciale, dispusă din oficiu direct de către instanța de apel, prin hotărâre definitivă și executorie, pronunțată în ultima cale de atac, fără citarea părților în posesia sau detenția cărora se afla bunurile și fara a oferi cadrul legal verificării proporționalității ingerinței conform standardelor de protecție drepturilor omului, în condițiile în care aceasta măsura nu a fost pusă în discuție nici în judecata în primă instanță și nici în apel.

În acord cu dispozițiile art. 431 alin. 2 C.proc.pen., în sprijinul contestației a invocat și a depus dovezi care există la dosar, necesare pentru a confirma cazul de contestație în anulare invocat, respectiv minuta deciziei penale nr. 862 /A din 08/06/2015 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția alia Penală, din care reiese ca s-au dispus masuri asigurătorii cu privire la bunurile subscrisei, fara a fi citata (punctul X al Decizei penale indicate).

Astfel cum rezulta din minuta Deciziei penale nr. 862/A/08.06.2015 a Curții de Apel București -Secția a II a Penală, instanța de apel, în baza art. 32 din Legea nr. 656/2002 și a art. 249 C.p.p., menține măsura sechestrului asigurător instituită prin ordonanțele procurorului din datele de 12.01.2005 (dosar nr.171/P/2003 - filele 43-55, vol.24 d.u.p.), 15.12.2005 (dosar nr.692/D/P/2005, filele 222-225, vol.24 d.u.p.), 19.01.2006 (filele 192-203, vol.24 d.u.p.), 17.04.2006 (filele 283-300, vol.24 d.u.p.), 18.04.2006 (filele 264-282, vol.24, d.u.p.), 23.06.2006 (filele 368-386, vol.24, d.u.p.) și 04.07.2006 (filele 310-330, vol.24 d.u.p.) asupra bunurilor aparținând inculpaților I A M, T O L , G T și părților responsabile civilmente S.C. VGB I B (actualmente S.C. BKP T I S.R.L. prin administrator judiciar C B J T) și S.C. T S.A., măsură pe care o instituie, respectiv extinde asupra tuturor bunurilor mobile și imobile aparținând tuturor inculpaților și tuturor părților responsabile civilmente, inclusiv asupra conturilor, a dobânzilor aferente sumelor înscrise la credit, ce vor curge în continuare conform contractelor încheiate cu unitatea bancară și

asupra activelor societăților comerciale la care inculpații și părțile responsabile civilmente figurează ca împuterniciți, beneficiari reali, asociați (acționari) sau administratori, situate în țară sau în străinătate[...] în baza Deciziei penale astfel pronunțate, așa cum rezulta din actele de executare întocmite de ANAF prin personalul de specialitate, s-au inițiat procedurile de executare silită împotriva subscrisei, acte de executare a căror finalitate o reprezintă valorificarea activelor subscrisei și distribuirea sumelor încasate în contul statului, în vederea aducerii la îndeplinire a măsurii confiscării dispuse împotriva altor persoane. Este evident că instanța de apel a dispus pentru prima dată în această cale de atac, instituirea de măsuri asigurătorii în afara cadrului procesual, fără citarea terților interesați împotriva cărora s-a dispus extinderea măsurilor asigurătorii, cu încălcarea principiului contradictorialității și a dreptului la apărare.

Astfel, potrivit art. 249 alin. (1) și (2), măsura asigurătorie a sechestrului se ia pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse.

Odată însă ce s-a dispus confiscarea specială sau confiscarea extinsă și hotărârea judecătorească a devenit definitivă, bunurile au trecut în proprietatea statului, deci luarea măsurii asigurătorii a sechestrului este absurdă, mai ales direct prin decizia definitivă de apel prin care s-a dispus confiscarea specială sau confiscarea extinsă. Statul va urmări bunul în temeiul calității sale definitive de proprietar (titlul fiind reprezentat de hotărârea penală definitivă) - este vorba de măsuri de executare -, iar nu în temeiul calității de beneficiar al unui sechestr - deci nu mai este vorba de măsuri asigurătorii.

Prin urmare, măsura asigurătorie a sechestrului, raportată la confiscarea specială sau la confiscarea extinsă, poate fi luată pe parcursul procesului penal, dar înainte de finalizarea definitivă a acestuia, adică niciodată chiar prin decizia de apel. Dacă există măsura confiscării speciale ori a confiscării extinse (menținute sau luate direct prin decizia de apel), atunci aceasta este singura măsură pe care o poate dispune sau menține instanța de apel, fără a putea institui ea, dacă acest lucru nu s-a întâmplat până atunci, măsura asigurătorie a sechestrului.

Măsura sechestrului asigurător are caracter temporar, până la rămânerea definitivă a hotărârii ce se pronunță în procesul principal, în speță procesul penal.

În acest sens, art. 249 CPP prevede că în ceea ce privește bunurile asupra cărora s-a instituit măsura asigurătorie a sechestrului, la finalizarea procesului penal urmează să se dispună cu privire la ele pentru una din următoarele variante, expres și limitativ prevăzute de lege:

confiscarea specială sau confiscarea extinsă a bunurilor,
garantarea executării pedepsei amenzii,
garantarea executării cheltuielilor judiciare,
garantarea reparării pagubei produse prin infracțiune.

Astfel, se poate constata că potrivit prevederilor art. 249 Cod Procedură Penală, bunurile altor persoane indisponibilizate prin măsura sechestrului

asigurător pot fi numai confiscate (pe calea confiscării speciale sau extinse) și NU POT FI indisponibilizate pentru garantarea confiscării speciale sau extinse dispuse împotriva inculpatului sau făptuitorului. O altă interpretare nu poate fi acceptată, norma fiind expresă și limitativă.

În speță, instanța de apel a dispus indisponibilizarea bunurilor societăților la care inculpații și părțile responsabile civilmente figurează ca beneficiar final, împuternicit, asociat, acționar și administrator, pentru garantarea confiscării speciale dispusă împotriva inculpaților și părților responsabile civilmente. În acest mod, instanța de apel, printr-o hotărâre definitivă a dat bunurilor indisponibilizate o destinație care nu este prevăzută de lege (garantarea confiscării speciale dispuse față de o altă persoană). Ori, art. 249 (4) Cod Procedura Penală distinge în mod clar ca măsura asiguratorie a sechestrului se poate lua în vederea confiscării speciale sau extinse, asupra bunurilor altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se afla bunurile ce urmează a fi confiscate. Așadar, unica finalitate a măsurii sechestrului asigurator asupra bunurilor altor persoane, o reprezintă luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale sau extinse doar asupra acelor bunuri.

Instanța de apel a dispus pentru prima dată în calea de atac a apelului, instituirea de măsuri asiguratorii asupra unor bunuri care aparțin unor persoane care nu au fost niciodată citate în procesul penal, măsurile fiind dispuse în afara cadrului procesual. Decizia instanței de apel, care în mod nemijlocit aduce atingere drepturilor și intereselor subscrisei, nesocotește în mod vădit recomandările pe care Statul Roman le va implementa în legislația națională, astfel cum acestea se regăsesc în cuprinsul Directivei 2014/42/UE privind punerea sub sechestru și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor în UE. Articolul 8 al citatei Directive prevede garanțiile și drepturile care trebuie oferite persoanelor la care se referă respectiva Directiva, inclusiv terților afectați în mod direct de măsura înghețării și/sau confiscării bunurilor, cu precădere dreptul de a fi citat, dreptul la un proces echitabil, comunicarea ordinului prin care s-a dispus sechestrul, garantarea formulării unei cai de atac în fața instanței superioare, posibilitatea de a beneficia de apărare și de a pretinde drepturi asupra bunurilor sechestrate.

Societății nu i s-a oferit absolut nicio cale prin care să își protejeze interesele în mod adecvat. Or, potrivit art. 6 alin. (1), „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotăra [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”, iar subscrisea nu a avut la dispoziție o cale efectivă care să permită apărarea dreptului său de proprietate. Dispozițiile art. 250 C. proc. pen. care reglementează o cale de atac împotriva măsurilor asiguratorii luate de către instanța de judecată, nu oferă posibilitatea ca persoana față de care se instituie o astfel de măsură să formuleze o contestație în cadrul căreia să-și apere interesele și să își poată valorifica drepturile sale legitime. Art. 250 alin. (6) permite formularea unei contestații numai „împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asiguratorii luate de către [...] instanța de judecată” și nu a aspectelor privind legalitatea modului de dobândire a dreptului de proprietate. Prin urmare,

Instanța de apel nu a respectat garanțiile inerente menite să asigure aflarea adevărului și garantarea dreptului la apărare a celui judecat asupra căruia se răsfrâng măsurile asigurătorii, odată ce societatea nu am fost niciodata citata si nu a participat la procesul penal în calitate de subiect procesual fata de care se pot dispune masuri asigurătorii in vederea confiscării. Dispozițiile instanței de apel contravin dreptului la un proces echitabil, dreptului de acces la o instanța si dreptului de apărare.

In realitate, societatea, date fiind raporturile juridice pe care le are cu inculpatul T O L si partea responsabila civilmente T SA, suportă efectele juridice ale măsurii de siguranța a confiscării extinse prevăzute de art. 112¹ C.pen, mascata doar la nivel terminologic de asa-zisa masura a sechestrului asiguratoriu asupra bunurilor terților. Mai exact, asupra inculpatului T O L si a părții responsabile civilmente T S.A. s-a luat in realitate, prin decizia definitiva a instanței de apel, măsura confiscării extinse, confiscarea extinsa producându-si efectele si in ceea ce o privește pe societate, in calitate de societate la care partea responsabila civilmente are calitatea de acționar. In cauza, o astfel de măsura a confiscării extinse nu se putea dispune, având in vedere data săvârșirii pretinselor infracțiuni, respectiv data introducerii în legislația romana a instituției juridice a confiscării extinse (prima data fiind cu mult anterioara celei de-a doua).

Bunurile subscrisei sunt excluse de la o astfel de confiscare, odată ce inculpatul a devenit acționar al subscrisei, anterior oricărui act material aferent infracțiunilor pretins a fi fost săvârșite și sancționate prin hotărârile judecătorești care constituie titluri executori, motiv pentru care, consideră, pe bună dreptate, că orice act de executare silită inițiat împotriva societății este de plano lovite de nulitate absolută. în acest sens.

Prin decizia penală nr.862/08.06.2015 pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a II a Penală în dosarul nr.28726./3/2006 s-a dispus” X. În baza art. 32 din Legea nr. 656/2002 și a art. 249 C.p.p., **menține măsura sechestrului asigurator instituită prin ordonanțele procurorului** din datele de 12.01.2005 (dosar nr.171/P/2003 – filele 43-55, vol.24 d.u.p.), 15.12.2005 (dosar nr.692/D/P/2005, filele 222-225, vol.24 d.u.p.), 19.01.2006 (filele 192-203, vol.24 d.u.p.), 17.04.2006 (filele 283-300, vol.24 d.u.p.), 18.04.2006 (filele 264-282, vol.24, d.u.p.), 23.06.2006 (filele 368-386, vol.24, d.u.p.) si 04.07.2006 (filele 310-330, vol.24 d.u.p. – *cu mențiunea ca suma de 15.224.450 lei asupra căreia s-a instituit sechestrul a fost transferata din contul ... aparținând BKP T I S.R.L. in contul deschis de administratorul judiciar B I IPURL la ING Bank – Sucursala Kiseleff*), **asupra bunurilor aparținând inculpaților I A M, T O L, G T și părților responsabile civilmente S.C. VGB I B** (actualmente S.C. BKP T I S.R.L. prin administrator judiciar C B J T) și **S.C. T S.A., măsură pe care o instituie, respectiv extinde asupra tuturor bunurilor mobile și imobile aparținând tuturor inculpaților și tuturor părților responsabile civilmente**, inclusiv asupra conturilor, a dobânzilor aferente sumelor înscrise la credit, ce vor curge în continuare conform

contractelor încheiate cu unitatea bancară și asupra activelor societăților comerciale la care *inculpații și părțile responsabile civilmente* figurează ca împuterniciți, beneficiari reali, asociați (acționari) sau administratori, situate în țară sau în străinătate, cu evidențierea tuturor actelor de dispoziție efectuate asupra acestora, care se vor identifica în cursul procedurii de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, după cum urmează:

- până la concurența sumei de **184.690.936,8 lei RON** (162.993.336,8 lei + 21.697.600 lei RON), la care se adaugă majorările și penalitățile aferente calculate potrivit legislației fiscale în vigoare, de la data producerii prejudiciului și până la data executării integrale a plății, în ceea ce îi privește pe inculpatul **T O L**;

- până la concurența sumei de **162.993.336,8 lei RON**, la care se adaugă majorările și penalitățile aferente calculate potrivit legislației fiscale în vigoare, de la data producerii prejudiciului și până la data executării integrale a plății, în ceea ce îi privește pe partea responsabilă civilmente **S.C. T S.A. și pe inculpații D C și B M**;

- până la concurența sumei de **300.435.913,5 lei RON** (137.442.576,7 + 162.993.336,8 RON), la care se adaugă dobânzile și penalitățile aferente calculate potrivit legislației fiscale în vigoare, de la data producerii prejudiciului și până la data executării integrale a plății, în ceea ce îi privește pe inculpatul **I A M și părțile responsabile civilmente S.C. VGB I B** (actualmente S.C. BKP T I S.R.L. prin administrator judiciar C B J T) și **SC BKP T I SRL B** (prin administrator judiciar B I IPURL);

- până la concurența sumei de **137.442.576,7 lei RON**, la care se adaugă dobânzile și penalitățile aferente calculate potrivit legislației fiscale în vigoare, de la data producerii prejudiciului și până la data executării integrale a plății, în ceea ce îi privește pe inculpații **G T, S B și B K M**.

În cursul de aducere la îndeplinire a măsurilor asigurătorii se va stabili și destinația sumei de 15.224.450 lei, asupra căreia s-a instituit sechestrul din 04.07.2006 (filele 310-330, vol.24 d.u.p.), care a fost transferată din contul aparținând BKP T I S.R.L. în contul deschis de administratorul judiciar B I IPURL la ING Bank – Sucursala Kiseleff), având în vedere că asupra acestei sume de bani a fost menținut sechestrul prin sentința penală nr.2858 din data de 16.12.2014 a Tribunalului București - Secția I Penală, iar în măsura în care s-a dispus de emolumentul acestui transfer se vor sechestra bunuri până la concurența sumei cuprinse în ordinul de sechestrul....”

În ședința din camera de consiliu din data de 13.10.2015, s-a pus în discuție admisibilitatea în principiu a contestației în anulare formulate în cauză, față de dispozițiile art.431 al,1,2 Cpp.

Cu această ocazie, contestatoarea I 10 B S.R.L. a solicitat, în baza art.475 Cpp, sesizarea ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile vizând dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv să se stabilească dacă unei persoane i se poate aplica o măsură de drept penal în condițiile în care nu a fost parte în

procesul penal, precum și în condițiile în care nu a săvârșit nicio faptă prevăzută de legea penală, astfel cum prevede imperativ art.107 al.2 Cp.

Analizând cererea contestatoarei vizând sesizarea ÎCCJ, Curtea constată că aceasta nu este admisibilă.

Astfel, potrivit art.475 Cpp, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

După cum rezultă din dispozițiile art.431 Cpp, ținând seama și de dispozițiile art.427 al.1 Cpp, în etapa verificării admisibilității în principiu a contestației în anulare, instanța verifică mai multe aspecte, respectiv dacă cererea a fost formulată de persoanele ce pot formula contestație în anulare, dacă este făcută cererea în termenul legal, dacă motivul pe care se sprijină aceasta este prevăzut de art.426 Cpp, precum și dacă în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar.

Ca atare, după cum se poate observa, problema de drept invocată de către contestatoare nu are nicio legătură cu etapa verificării admisibilității în principiu a contestației în anulare, vizând mai degrabă aspecte legate de fondul contestației în anulare, respectiv dacă printr-o hotărâre definitivă se pot lua măsuri de drept penal în legătură cu o persoană ce nu este participant la procesul penal.

Instanța constată deci, că de lămurirea problemei de drept invocate de contestatoare nu depinde soluționarea fondului prezentei cauze, respectiv verificarea condițiilor de admisibilitate ale contestației în anulare.

În aceeași ședință, din oficiu, Curtea a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă pentru dezlegarea unei alte chestiuni de drept, respectiv dacă, în aplicarea art.427 al.1 Cpp rap.la art.426 lit.a Cpp, persoana fizică ori juridică ce nu a avut calitatea de parte în cursul procesului penal are calitatea procesuală să formuleze contestație în anulare întrucât nu a fost citată la judecata în apel, în condițiile în care drepturile ori interesele sale au fost afectate printr-o măsură dispusă de instanța de apel prin hotărâre definitivă.

Curtea, în lumina dispozițiilor art.475 Cpp, apreciază că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este admisibilă sub acest aspect.

Astfel, în cauză completul de judecată al Curții de Apel București este investit cu soluționarea cauzei în primă și ultimă instanță (respectiv contestație în anulare îndreptată împotriva unei decizii penale definitive pronunțate de aceeași curte).

Totodată, Curtea constată că în cauză există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei de față, respectiv calitatea I 10 B S.R.L. de a formula contestație în anulare, în condițiile în care aceasta nu a fost parte în procesul penal ce s-a finalizat cu pronunțarea decizii atacate.

De asemenea, Curtea constată că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă asupra chestiunii de drept, nici printr-un recurs în interesul legii, iar chestiunea în discuție nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare (informații obținute prin consultarea paginii de pe Internet a Înaltei Curți de Casație și Justiție).

Punctul de vedere al contestatoarei este în sensul că are calitate procesuală de a formula contestație în anulare potrivit art.426 lit.a Cpp.

Punctul de vedere al Ministerului Public, redat în cuprinsul încheierii de la data de 13.10.2015, este acela că nu se contestă calitatea de parte a I 10 B S.R.L.

În opinia Curții, prevederile art.427 al.1 Cpp sunt de strictă interpretare și aplicare, în sensul că pot formula contestației în anulare, indiferent de motivul invocat, părțile, persoana vătămată ori procurorul.

Totodată, Curtea mai observă că potrivit art.32 al.2 Cpp, părțile din procesul penal sunt inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente.

Prin urmare, după cum se poate observa, există necesitatea dezlegării problemei de drept invocate, întrucât de aceasta depinde soluția ce urmează a se da în cauză în privința admisibilității în principiu a contestației în anulare formulate de către I 10 B S.R.L.

Față de aceste considerente, Curtea în baza art.475 Cpp, va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre cu privire la următoarea chestiune de drept: în aplicarea art.427 al.1 Cpp rap.la art.426 lit.a Cpp, persoana fizică ori juridică ce nu a avut calitatea de parte în cursul procesului penal are calitatea procesuală să formuleze contestație în anulare întrucât nu a fost citată la judecata în apel, în condițiile în care drepturile ori interesele sale au fost afectate printr-o măsură dispusă de instanța de apel prin hotărâre definitivă?

Va dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție.

În baza art.476 al.2 Cpp, va suspenda cauza până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept menționate.

În baza art.475 Cpp, va respinge ca inadmisibilă cererea formulată de contestatoarea I 10 B S.R.L. privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

În baza art.275 al.3 Cpp, cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art.475 Cpp, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre cu privire la următoarea chestiune de drept: în aplicarea art.427 al.1 Cpp rap.la art.426 lit.a Cpp, persoana fizică ori juridică ce nu a avut calitatea de parte în cursul procesului penal are calitatea procesuală să formuleze contestație în anulare întrucât nu a fost citată la judecata în apel, în condițiile în care drepturile ori interesele sale au fost afectate printr-o măsură dispusă de instanța de apel prin hotărâre definitivă?

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție.

În baza art.476 al.2 Cpp, suspendă cauza până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept menționate.

În baza art.475 Cpp, respinge ca inadmisibilă cererea formulată de contestatoarea I 10 B S.R.L. privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

În baza art.275 al.3 Cpp, cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 20.10.2015.

PREȘEDINTE,

B F V

JUDECĂTOR,

A P M

GREFIER,

T S

Red.jud..B.F.V
Dact.BFV/EA-2 ex
T.B.S.I.P.-jud